

hvorfor vil man give Løsøreforsikringer eller Forsikringer paa værlige Ejendele en mindre god Stilling og gøre dem mindre betryggende? Thi det er jo det, der opnaas derved; man gør dem mindre sikre ved at beskaffe deres Reservecfond. Hvorfor vil man gøre værlige Ejendeles Forsikring eller Løsøreforsikring mindre gunstig stillede end de andre? Det er jo et lige saa stort Velfærdsaanliggende at have sine værlige Ejendele, sit Indbo, sin Besætning, sin Aul og sit Oplag af Fødemidler o. s. v. forsikrede betryggende; det er af ikke mindre Betydning. Det er jo bekendt, at jo større et Antal Forsikringer der er, jo mere ensartede Forsikringerne ere i et større Antal, jo større Forsikringssum der er, desto mere betryggende er Forholdet for de forsikrede gennem Gensidigheden. Naar man her vil beskaffe store Forsikringsforeninger, jeg vil sige Foreninger med 100 Mill. Kr. Forsikringssum, fordi de have søgt en større Betryggelse ved at samle sig et Reservecfond, saa gør man Uret imod dem, man gør dem mindre betryggende, thi det vil medføre, at man i disse gensidige Forsikringsforeninger ikke opkræver mere, end at Reservecfonden gaar ned til denne Sum. Forhen har man i disse private Foreninger troet paa, at den gensidige Forsikring, eller det Forhold, hvori Medlemmerne stod med det solidariske Ansvar, har været fuldt ud betryggende, men i de senere Aaringer, efter som Brandstadeltilfældene ere tiltagne, har man fundet det som hyderligere Sikkerhed for dem rigtig at samle en Reservecfond, og skal denne Reservecfond have noget at betyde, saa maa den være saa stor, at den kan regulere de enkelte Aaringers større eller mindre Tab. Naar der er en antagelig stor Reservecfond, saa hjælper det til at holde Brandstadepræmien paa et ensartet Standpunkt gennem Tiderne, det mærkes altsaa ikke, naar man har de onde Aar, og naar man har de gode Aar, og derfor er det et ganske mærkeligt Tal, man er kommen til her, idet man har anført 50,000 Kr. som Maximum for Skattefrihed. Hvorfor gaar man ikke over til at gøre det samme, som er gjort fra Rigsdagens Side, den Gang Loven af 12te April 1889 blev vedtagen, og siger, at Reservecfonden skal staa i et vist Forhold til den indtegnede Forsikringssum? For disse private Foreninger er det bestemt til at være $\frac{1}{6}$ pCt. af den til enhver Tid indtegnede Forsikringssum. Jeg vilde have fundet det rimeligere, dersom man i Stedet for disse 50,000 Kr. her vilde være gaaet til en saadan Bestemmelse, thi det er der nogen Mening i, men 50,000 Kr. er aldeles illusorisk over for store Foreninger.

Man vanskeliggør disse Foreningers gode Udvikling, og det skal Staten ikke være med til at gøre. Jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold og vil, om andre ikke gøre det, tillade mig at stille Ændringsforslag til 3dje Behandling om det, og i hvert Fald vilde jeg finde det rigtig, om ærede Medlemmer, der dele disse Anskuelser, stemme mod dette Forslag, thi det er i højeste Grad urimeligt lige over for disse Forsikringsforeninger. Man vil vanskeliggøre dem deres gode Stilling derved, at de lade være at kræve saa store Bidrag, som de egentlig behøve for at kunne holde deres Forening paa et normalt Standpunkt til enhver Tid.

Indenrigsministeren (Hørring):

Efter den Anledning, den ærede Ordfører har givet mig, skal jeg herved udtrykkelig erklære mig enig i Bestemmelsen i § 13, som Flertallets Forslag har angaaende Jilialer. Med Hensyn til Bestemmelserne i Flertallets Forslag, § 2, henviste den ærede Ordfører blandt andet til, at efter den nuværende Ordning havde Sogneraadet Magten. Jeg tror, det er en Udtalelse, som man skal tage med stor Forsigtighed. Det er jo ikke saaledes at forstaa, at efter den nuværende Ordning kan Sogneraadet foretage Formue- og Lejlighedsligtingen, ganske som det vil, thi Sogneraadet er først og fremmest bundet ved den almindelige Bestemmelse i Landkommunalloven om, at Ligningen skal ske i Forhold til de afgiftspligtiges hele økonomiske Stilling. Men dernæst har Kommunalbestyrelsen Forpligtelse til at holde sig til de Regler, som nu en Gang ere gældende for Formue- og Lejlighedsstaten, og som have været gældende saa langt tilbage, som denne Stat har været anvendt, og det er meget langt tilbage. Den kendes i Købstæderne fra Christian V.s danske Lovs Tid, og den er kendt i Landkommunerne i Begyndelsen af dette Aarhundrede; og mod disse Regler er det, naar Sogneraadene ville gaa over til at omstabe Formue- og Lejlighedsstaten til en Indtægtsstat, mod disse Regler er det ogsaa, naar Sogneraadene ville praktisere en saadan Regel som den, her er Tale om, nemlig at lette en vis Klasse af Kommunens Beboere for deres Formue- og Lejlighedsstat paa Beføstning af de øvrige. Naar nu saadant sker, og Klager komme ind derover til Amtsraadet, saa ikke alene kan, men saa skal Amtsraadet paalægge Kommunalbestyrelsen at gøre Ligningen om, og Forholdet er ikke saaledes, som Udtalelserne fra den ærede Ordfører kunne bringe til at tro, at Sogneraadet er frit stillet med Hensyn til Spørgsmaalet om,